На дачі під Москвою, де я живу,

на товстих соснових колодах написано

губною помадою, що її взяв

у своїх невісток Максим Тадейович:

"Поезія не вмирає. Рильський".

Це було за рік до того, як він помер.

Зі спогадів Івана Семеновича Козловського

до пізніх крил вуста недоточимі.

а глиця тихо сунеться в очу…

до клопоту півсерця доточу –

марчить душа, як в ночі горобині.

міста зімкнулись. вже не долечу.

тут інший час, тут інший бік причини.

зійшли зірчисті на коштурик глини,

а я про це коли востаннє чув?

беріг і плакав, ранив і беріг.

ще б розквитались тіні од колиски,

аби знічев'я не звеличив їх.

і ті, що близько, – ті занадто близько.

уже й трилисник на долоню ліг, –

а все таки: "...не умирає! Рильський"